

Hij riep mij tot leven

Ik was ziek,
zijn zachte hand verdreef de koorts.
Ik zat gevangen,
zijn sterke hand heeft mij bevrijd.

Ik was leugen,
ik was duisternis.
Ik was de weg, de hoop verloren.
Hij twijfelde niet aan mij.

Mijn naam was niemand.
Mijn hart was steen.
Mijn huisnummer was Eenzaamheid.
Hij kwam mij bezoeken.

Ik was een stad vol zonde.
hij doorkruiste ze, sprak vergeving.

Ik was gestorven.
Hij stond aan de stadspoort
de rouwstoet op te wachten.
Hij riep mij tot leven.

(Eugeen Laridon)